

азъ не почитамъ истуканы-тъ, които сж направены отъ рѣцѣ
человѣчески. Азъ ся покланямъ Единому, Истинному Богу,
Който е сотворилъ небо-то и земѣ-тъ, и Който владѣе надъ
всичкы-тъ созданія.“ — „Че какъ мыслишь ты за Вила, той не
е ли богъ живъ?“ попыталъ царя-тъ: „нема не видишь, колко
много изяда и испива той всѣкий день?“ — „Господарю“,
отговорилъ Даніилъ, „не бѣди заблужденъ: Вилъ е истуканъ,
той е извѣтрѣ пѣлень съ прахъ, а извѣнъ е облѣченъ съ
мѣдъ, и нито е ялъ нѣкога, нито е пилъ“. Царя-тъ ся раз-
гнѣвалъ и заповѣдалъ да повѣкатъ всичкы-тъ жрецы Вило-
вы, които были седемдесять душъ, освѣнъ жены-тъ и дѣ-
ца-та имъ; той имъ казалъ: „ако ми не кажете, кой изяда
жертвѣ-тъ, която ся приноси всѣкий день Вилу, тогава вы
всичкы ще бѣдете погубены; но ако ми докажете, че самъ
си Вилъ ѣз изяда, тогава щѣ повелѣж да погубятъ Даніила:
зачтото произнесе хулѣ на бога нашего“. Даніилъ отгово-
рилъ: „Господарю! нека бѣде така, както каза ты“.

Царя-тъ влѣзълъ въ капище-то наедно съ Даніила.
Жрецы-тъ говорили: „господарю! ный ще излѣземъ всичкы
оттука; ты самъ постави ястие-то и вино-то, послѣ заключи
врата-та, запечатай ѣ съ своя-тъ печать, и ако намѣришь
утрѣ, че приготоваено-то ястие стои цѣло, тогава нека ны
погубятъ; но ако найдешъ, че е изѣдено отъ Вила, тогава
трѣбва да погубишь Даніила, който клевети на насъ“. Жре-
цы-тъ излѣзли, и царя-тъ поставилъ самъ на жертвеннѣ-тъ
трапезѣ принесенны-тъ ястія. Между това, Даніилъ запо-
вѣдалъ на слугы-тъ си да принесѣтъ пепель, съ коѣто
той, въ присутствіе-то на царя, посыпалъ всичкыя помость на
храма. Послѣ, като излѣзли внѣ отъ храма, царя-тъ за-
ключилъ врата-та и запечаталъ ги съ печата, който ся на-
миралъ на прѣстена му. Прѣзъ ноцъ-тъ жрецы-тъ съ же-
ны-тъ и съ дѣца-та си влѣзли прѣзъ таенъ входъ и взели
всичко, что было поставено прѣдъ истукана Вилловъ.

На другия день, рано вутринъ-тъ, царя-тъ наедно съ